

Sygn. akt VIII Gz 72/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Marek Tauer

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.

przeciwko: Ł. R.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda od orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu zawartego w punkcie 3 wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt VIII GC 2346/14 upr.

postanawia:

1. oddalić zażalenie;
2. zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.442 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (na podstawie art. 100 kpc). Na wskazaną kwotę złożyły się: opłata od zarzutów (225 zł), koszty zastępstwa procesowego (1.200 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). W uzasadnieniu Sąd I instancji zważył, że w okolicznościach sprawy niniejszej to powód jest stroną przegrywającą „niemalże w całości” proces. Powód wniósł bowiem powództwo, które w znacznej części nie było uzasadnione. Sąd I instancji podkreślił, że powód winien był przed wniesieniem powództwa przeprowadzić szczegółowe badanie ksiąg i ustalić, czy dochodzona należność nie została wcześniej spłacona. Powód miał możliwość dokładnego określenia stanu zadłużenia pozwanego, skoro po wniesieniu pozwu potwierdził dokonanie zapłaty. Ponadto, z twierdzeń pozwanego wynika, że przed procesem dwukrotnie kontaktował się z powodem i informował go, że roszczenie nie jest zasadne.

Powód w zażaleniu na powyższe rozstrzygnięcie zarzucił:

- naruszenie przepisu art. 230 kpc przez przyjęcie za przyznany fakt rzekomych dwukrotnych kontaktów telefonicznych z syndykiem przed procesem, w których pozwany miał informować o zapłacie,
- naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc przez przyjęcie implicite, że syndyk świadomie wytoczył powództwo o zapłaconą należność,
- w rezultacie naruszenie art. 102 przez odmowę jego zastosowania w niniejszej sprawie.

W tych okolicznościach skarżący domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia w całości i nie obciążanie powoda kosztami procesu za pierwszą instancję, a ponadto zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego, wywody i ustalenia zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia uznać należało za prawidłowe. Argumentacja przedstawiona przez powoda nie zasługuje na uwzględnienie i w żadnym przypadku oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy nie podważa. W szczególności Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że powód jest w przedmiotowej sprawie stroną przegrywającą „niemalże w całości” proces.

Wbrew twierdzeniom powoda w omawianej sprawie brak było podstaw do zastosowania art. 102 kpc. Powód uzasadniając celowość zastosowania ww. przepisu wskazał, że pozwany zachował się niesumiennie, nie odpowiedział bowiem na przedprocesowe wezwanie do zapłaty, a dopiero w zarzutach od nakazu zapłaty powołał się na fakt dokonania zapłaty. Nie kwestionując powyższego faktu należy jednak wskazać, że to na powodzie, zwłaszcza - jak w przedmiotowej sprawie - reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika, ciąży obowiązek zachowania szczególnej staranności przy domaganiu się zapłaty na swoją rzecz. Powód przed wytoczeniem powództwa powinien przedsięwziąć wszelkie czynności w celu prawidłowego ustalenia zasadności swojego roszczenia. Wystąpienie z powództwem, bez wcześniejszej weryfikacji zasadności dochodzonej należności, nie może, w ocenie Sądu Okręgowego, zostać ocenione inaczej niż jako niedbałe działanie powoda. Podkreślić trzeba, że ewentualne omyłki w tym wypadku obciążają stronę inicjującą proces.

Wierzyciel, chcąc uchronić się przed koniecznością poniesienia kosztów procesu powinien jeszcze przed wytoczeniem powództwa wszechstronnie rozważyć, czy przysługuje mu dochodzone roszczenie, od kogo może żądać zaspokojenia oraz w jakiej wysokości. Proces ze swej istoty zmierza bowiem do zrealizowania rzeczywiście przysługującej powodowi wierzytelności w drodze przymusu państwowego i to przez osobę rzeczywiście zobowiązaną do jego zaspokojenia. Wytaczanie powództwa bez dostatecznego rozważenia powyższych kwestii powoduje zbędne zaangażowanie procesem osoby, która faktycznie nie jest zobowiązana względem powoda i niepotrzebnie traci środki finansowe na odpieranie niesłusznych roszczeń.

Oceniając stan faktyczny przedmiotowej sprawy stwierdzić trzeba, że powód po wniesieniu zarzutów potwierdził dokonanie przez pozwanego zapłaty należności głównej w kwocie 8.397,21 zł w dniu 20 grudnia 2012 r. Przyjąć należy zatem, że przed wytoczeniem przedmiotowego powództwa powód nie dochował należytej staranności i nie określił w sposób właściwy stanu zadłużenia pozwanego.

Bezasadny jest ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego, zarzut naruszenia przepisu art. 230 kpc. W rozpoznawanej sprawie powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaniechał odniesienia się, a tym bardziej zakwestionowania wskazywanych przez stronę pozwaną okoliczności dotyczących informowania syndyka przez procesem o dokonanej zapłacie. Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, pomimo prawidłowego zawiadomienia o rozprawie, nie był na niej obecny. W tej sytuacji, zachodziła podstawa do uznania tych okoliczności (dotyczących informowania syndyka przed procesem o wpłacie należności głównej), za przyznane na mocy art. 230 k.p.c. Odmiennej oceny nie uzasadnia akcentowany w zażaleniu brak wyraźnego powołania się przez Sąd I instancji na regulację art. 230 k.p.c.

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc orzekł jak w pkt 1 postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy orzekł stosownie do art. 108 § 1 i art. 98 k.p.c. Powód, jako strona przegrywająca postępowanie zażaleniowe - obowiązany jest zwrócić pozwanemu koszty tego postępowania, na które składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 60 zł. Koszty te zostały ustalone zgodnie z § 12 ust 2 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zgodnie z którym stawki minimalne za prowadzenie spraw w postępowaniu zażaleniowym przed sądem okręgowym wynoszą 25 % stawki minimalnej.